

udgaae — det er den Paragraph, der handler om Tillæg til Officerer i visse Stillinger, og som tidligere har været under Forhandling her i Salen, — ere de Grunde, der have ledet os i saa Henseende, de samme, som vi tidligere have fremsført, og jeg skal derfor heller ikke ved dette Punkt opholde det ærede Thing videre.

Ordføreren: Med Hensyn til de Forslag, der angaae de Meniges Lønning, og det Forsvar, der er ført for dem, troer jeg kun at burde bemærke, at de ærede Medlemmer, som have talt for disse Forslag, ganske have fastholdt deres Udgangspunkt, uden at tage Hensyn til den Uenighed, der af mig tidligere er fremhævet at maatte være med Hensyn til dette Udgangspunkt. De have betragtet det som noget Givet, som Noget, hvorom Alle kunde forudsættes at være enige, at en Løn af 20 β var af den Bestaffenhed, at en tårvellig Mand ikke deraf kunde have sit Underhold; men de Herrer maae ikke glemme, at det netop er herom, Tvisten dreier sig. Vi have stræbt efter bedste Evne fra alle Sider at indhente de Oplysninger, vi kunde faae, og vi have faaet meget forskellige Meninger at høre om Sagen. Ved Siden af, at vi have erfaret, at Afstillige vare af den Mening, at Lønningen var for lav, have vi fra andre Sider af utvivlsom Meenighed og Godhed med Hensyn til Kilden erholdt den modsatte Oplysning, og derfor er vort Standpunkt det, at vi, indtil der foreligger en paa alsidige Undersøgelser og tilstrækkelige Vidnesbyrd grundet Paastand om, at den hidtilværende Lønning er for ringe, ikke finde, at der kan være nogen Anledning for os til at gaae ind paa saadanne Forslag. Dertil have vi endnu to Grunde, som for os ere af overveiende Betydning. Den ene er, at disse Forslag forvolde Statskassen en meget betydelig Udgift, og det er dog en Sag af stor Vigtighed, netop efterat Rigsdagen har vedtaget en ny Hærplan, imod hvilken en af Hovedindvendingerne har været, at den bliver ikke lidet kostbarere end den hidtidige. Vi bør da ikke, uden at der foreligger en uafviselig Nødvendighed derfor, fordyre den med en saa betydelig Sum som den, hvorom her er Tale, i Hær-

beskæftelse naar man betænker, at Spørgsmaalet ved denne Leilighed ikke alene dreier sig om en meget følelig Sum i aarlig Udgift, men tillige om en væsentlig Forhøielse af den Udgift, som vil paahvile os, naar vi engang komme i Krig. Vi maae nemlig vide, at det Tillæg, hvorom her er Tale, vil falde baade i Krigs- og i Fredstid, og efter Forslaget under Nr. 1 vil det i Fremtiden blive os over 2,000 Rbd. dyrere om Dagen end nu at føre Krig. En saadan Forøgelse af de Udgifter, der paahvile Landet under de vanskelige Omstændigheder, som en Krig medfører, har jeg i sin Tid følt det Betænkelige ved, og jeg vil lægge ærede Medlemmer meget paa Sinde, om de i Diebliffet kunne ansee det for rigtigt at gaae saa vidt. Den anden Grund, som i mine Dine er ligesaa vigtig, er den, at dette Slags Forslag forrykker Forholdet mellem Krigsministeren og Armeen. Jeg anseer det for en overordentlig vigtig Tanke, men som ikke er kommen ret til Gjældighed her for Thinget, rimeligviis fordi det ikke har været mig muligt tidligere at fremskille den indtrængende nok, at det er af største Vigtighed for den hele Stat, men særligt for Styrelsen af de militære Sager, at de Militære vide, at Krigsministeren er den Mand, som har deres Liv for Die; at han er deres naturlige Forsorg, og at det er ham, der stiller Forslag om enhver billig og rimelig Ting, som kan gjøres til deres Bedste. Det er vigtigt, at de ikke faae den Tanke, at nogen Anden er mere villig og redbon til at erkjende deres Ret og hvad der skyldes dem, end netop den Mand, som er stillet i Spidsen for dem, og derfor forekommer det mig, at en endelig Votering, hvorved en saadan Bevilling bliver givet, tværtimod hvad den ærede Minister selv erkjender for nødvendigt, vil være et Mistillidsvotum til Ministeren. Det er den rette Betydning af Sagen, og derfor mener jeg, Thinget bør være varsomt med at gaae ind derpaa. Jeg holder mig overbevist om, at det ved en upartist Undersøgelse af det hele Forhold vil erkjendes, at, dersom de Meniges Løn maae indrømmes at være utilstrækkelig, maa det være Krigsministeren, som fremsætter Forslag om en Forhøielse. Derfor have ogsaa vi, der tidligere fastholdt dette Standpunkt, uden